

som om Kvinden kunde klare sig ude i Livet i Handel og Vandel, men det var kun indenfor Hjemmet, hun skulde have Beskyttelse. Jeg maa dertil sige, at der synes jeg, det ærede Medlem rent glemmer hele den store Underklasse og kun ser Sagen fra et Overklassestandpunkt; i hele den store Befolkning, som jeg vil kalde den lavere Del af Befolkningen, hvis Børn jeg gennem mange Aar har arbejdet med, der trænger Hustruen i højeste Grad til Beskyttelse. Jeg har der set saa mange Misbrug af Myndighed og Magt overfor Kvinden, at der i højeste Grad er Grund til at give hende en Støtte gennem en Lov. Som sagt, jeg anbefaler i højeste Grad, at vi bliver staaende ved de to Paragraffer 40 og 54, saaledes som de er affattede her i Lovforslaget.

Jensen-Sønderup: Det har været en Tilfredsstillelse for det ærede 7de Medlem for Svendborg Amt (J. Jacobsen) og mig, at saa mange af dem, der har haft Ordet, siden vore Ændringsforslag blev fremsat og begrundet, har udtalt deres Sympati med dem, og jeg har Indtryk af, at de, der i det hele taget vil gaa med til en Ordning, der skiller det kirkelige fra det borgerlige, uden Vanskelighed vil kunne blive enige om en tilfredsstillende Form for de Bestemmelser, der i saa Henseende er nødvendige. Jeg kan sige, at Forslagsstillerne er forberedte paa, at vi ikke allerede nu ved anden Behandling, hvor vore Ændringsforslag kun har foreligget meget kort Tid, kan faa Flertal netop for den Form, som vi har ment vilde være ønskelig, og da vi ikke sætter Pris paa at faa det, som vi anser for godt, og som saa mange har sluttet sig til i Princippet, forkastet, kan der komme det Tidspunkt, da det vil være rimeligt at tage Ændringsforslagene tilbage.

Næst efter at have udtalt vor Glæde over, at adskillige Medlemmer har sluttet sig til os, vil det være forstaaeligt, at jeg ogsaa føler Træng til at gøre nogle Bemærkninger til Imødegaelse af de Indvendinger, der er fremkommet mod vore Ændringsforslag — det er, som ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, ikke mange, og jeg tilføjer, at de efter Forslagsstillernes Opfattelse ikke er særlig velbegrundede. Naar f. Eks. det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) fandt, at det dog var for

galt, at vi vilde tvinge Sogneraadsformændene til at foretage den tvungne borgerlige Ægteforening — det ærede Medlem lader ingen Lejlighed gaa forbi til at gøre det borgerlige saa usmageligt som muligt — . . . . (Klaus Berntsen: Det er jo det, der er Sandheden). Javel, det kan heller ikke benægtes, at en Lovbestemmelse om, at denne eller hin offentlige Myndighed kan foretage et eller andet, altid er Tvang overfor vedkommende. Da vi i sin Tid vedtog Loven om Understøttelse til Børn af Enker, tvang vi Sogneraadsformændene til at gøre alt det, som skal foretages i Anledning af denne Lov, ikke at tale om, at vi har tvunget Sogneraadsformændene til at gøre et umaadeligt Arbejde med Hensyn til de kommunale Dyrtidsforanstaltninger. Det er derfor i og for sig ikke en Indvending, som kan rejses med nogen særlig Vægt paa dette Omraade, thi det her omhandlede Arbejde betyder saa forfærdelig lidt i Forhold til alt det andet, vi har tvunget Sogneraadsformændene til at gøre. I en jævn stor Landkommune kan der maaske blive en 20—30 Ægteforeninger om Aaret, og dette Arbejde vil i Sammenligning med, hvad den paagældende Sogneraadsformand i øvrigt har af Bestillinger, betyde overordentlig lidt, og jeg tror derfor ikke, de vil være saa forfærdelig kede af at faa denne Bestilling med. Men jeg gentager, at det i og for sig ikke er vor Mening, at det netop skal være Sogneraadsformanden; naar vi har nævnt ham, er det, fordi man baade fra Regeringens Side og fra Flertals og Mindretals Side i Udvalget har foreslaaet, at det for Byernes Vedkommende skal være den af Byraadet valgte Formand, der skal, — for at bruge det ærede Medlems Udtryk —: tvinges til at paatage sig disse Forretninger; vi har ikke, om jeg saa maa sige, villet genere de kommunale Raad paa Landet med at sige, at de ikke kan vælge en Formand, der kan paatage sig disse Forretninger, for det kan de selvfølgelig. Jeg kan godt sige, at vi principielt helst vilde have, at det blev Øvrigheden, Politiet, og altsaa paa Landet Sognefogeden, da dette mere vilde være Udtryk for, at det skulde være noget borgerligt — det er jo strengt taget ikke noget kommunalt. Jeg tillægger altsaa ikke dette, at Sogneraadsformanden vil faa et, som jeg vil hævde, meget ringe forøget Arbejde, nogen Betydning. Efterhaanden er